

Arrest

nr. 252 143 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 juli 2020.

1.3. Op 1 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 oktober 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jordaanse nationaliteit te hebben en van Palestijnse origine te zijn. U bent geboren in X (Jordanië) op X 1983. U behaalde een diploma in “grafische vormgeving”. U begon ook aan de studie “politieke wetenschappen” toen u vastzat in een gevangenis in Israël en u studeerde daarnaast “informatie en communicatie”. Laatstgenoemde studies werkte u allebei niet af. U trouwde in Zarqa (Jordanië) op 12 augustus 2013 met uw vrouw F.(...) A.(...) (OV. X). Jullie hebben twee minderjarige kinderen, i.c. M.(...) A.(...), geboren te Oostenrijk op 13 januari 2017 en H.(...), geboren in België in 2019. U verrichte doorheen de jaren werk als journalist, kunstenaar, karikaturist en grafisch ontwerper. U verklaarde de laatste decennia meermaals gearresteerd, ondervraagd en mishandeld te zijn geweest. Dit door zowel de Jordaanse inlichtingendienst als de Al Hussein veiligheidsdienst. Dit gebeurde volgens u omwille van uw Palestijnse afkomst en uw werk als journalist.

Van 1998 tot 2005 woonde u niet in Jordanië maar in Palestina. Tijdens deze periode heeft u in de Israëliische gevangenis gezeten omdat u mee liep tijdens een Intifada. U was geen persoonlijk doelwit, verschillende opposanten werden toen gearresteerd en gedetineerd. Toen u in 2005 terugkeerde naar Jordanië werd u ondervraagd op de luchthaven van Amman. Tevens werden uw identiteitspapieren, i.c. uw Jordaanse identiteitskaart en uw Jordaans paspoort, ingehouden. Pas na één jaar zou u uw identiteitsdocumenten hebben teruggekregen. In 2007 werd u ondervraagd door de Jordaanse inlichtingendienst nadat u een tentoonstelling organiseerde. In 2008 werd u bedreigd door onbekende personen omdat u zich uitliet over de Nationale Vereniging. In 2009 werd u ontslagen door de Liga van Karikaturisten. In 2012 werd u wederom ondervraagd door de Jordaanse inlichtingendienst omdat u protesten aan het filmen was in Amman. In 2014 ging u naar Libanon om een interview te geven over Palestijnse aangelegenheden. Bij terugkomst werd u ondervraagd op de luchthaven van Amman. In 2015 ging u voor een tentoonstelling naar Libanon en bij uw terugkeer werd u opnieuw ondervraagd op de luchthaven van Amman. U kreeg tussendoor ook beschuldigingen via Facebook, vaak als reactie op uw politieke uittalingen. U besloot dat het beter zou zijn Jordanië voorgoed te verlaten, maar de visumaanvraag werd geweigerd. In 2016 werd u plots opgeroepen en ondervraagd door de Jordaanse veiligheidsdienst en dit nadat u door een kennis (valselyk) werd beschuldigd van het stelen van zijn camera. Toen u uw kennis hieromtrent nadien contacteerde, vernam u dat hij verplicht werd dit te zeggen. U veronderstelde/ vreesde in de toekomst van steeds ergere feiten valselyk te zullen worden beschuldigd en besloot opnieuw dat het tijd werd het land te verlaten. U verliet, samen met uw vrouw, legaal het land op 1 september 2016. Jullie reisden van Amman, via Turkije, naar Kosovo en vervolgden, via de Balkanroute, jullie weg naar Duitsland. U verzocht er niet om internationale bescherming. Nadat u en uw echtgenote werden aangehouden in Duitsland werden jullie teruggeleid naar de grens met Oostenrijk. Hier vroegen jullie wel internationale bescherming aan op 25 november 2016. In Oostenrijk beviel uw echtgenote van uw dochtertje. Daar een antwoord op uw verzoek om internationale bescherming uitbleef, besloten jullie na twee jaar Oostenrijk te verlaten. Jullie reisden naar België waar jullie op 14 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. In 2019 beviel uw echtgenote hier van uw zontje.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Jordaans paspoort (origineel), foto's van de Palestijnse paspoorten van uw zus, moeder en vader, uw huwelijksakte (origineel), medische attesten van België (originelen), ontheemdenkaart vader (kopie), Jordaanse identiteitskaart van uw zus (kopie), journalistenkaart (origineel), medische attesten van uzelf in Jordanië (originelen), inschrijving bij de Palestijnse journalistenvakbond (origineel), klacht bij de 'National Society of Human Rights' (NSHR) (kopie), klacht bij 'Reporters without Borders' (RWB) (kopie), klacht bij het 'Center for Defending Freedom of Journalists' (CDFJ) (origineel), attest van 'Palestinians ex-detinees' (origineel), attest van het centrum voor gijzelaars (kopie), rapporten van het 'International Committee of the Red Cross' (ICRC) (origineel), artikel van Radio-Télévision Belge de la Communauté française (RTBF) waarin u wordt vermeld (kopie), artikel over het verlies van Palestijnse identiteit (kopie), artikel van Human Rights Watch (HRW) over persvrijheid in Jordanië (kopie), YouTube-video van een interview met u (video), een audiofragment van een interview bij 'Middle East Broadcasting Center' (MBC) Lebanon (audio), artikel over uw tentoonstelling (kopie), attest van de 'National movement Party For Direct Democracy' (origineel), attest van uw werk bij een Jordaans decoratiebedrijf (origineel), attest van uw werk bij het bedrijf '24online' (origineel), uw diploma 'grafische vormgeving' (origineel), uw diploma van de middelbare school (origineel), uw diploma van het 6e middelbaar (origineel), waarderingsdiploma (origineel), attest van Al Baka club (origineel), een attest van Al Hayat partij (origineel) en een attest van goed gedrag en zeden (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat en dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde Jordanië verlaten te hebben omwille van de constante arrestaties en ondervragingen door de Jordaanse inlichtingen- en veiligheidsdienst. Wanneer u bij uw laatste ondervraging bovendien ook valselijk beschuldigd werd van het stelen van een camera besloot u dat het tijd was uw land te verlaten. U vreest bij terugkeer naar Jordanië te worden gearresteerd en opgesloten door de Jordaanse inlichtingendienst (CGVS, p. 23, p. 25). U haalde bijkomend nog aan dat u als student in Israël werd opgesloten omwille van uw deelname aan de Intifida.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Jordanië. Dat u werd opgesloten in een Israëlische gevangenis wordt vooralsnog niet betwist, doch deze feiten zijn in casu niet relevant daar ten aanzien van u, een Jordaans staatsburger, enkel moet worden nagegaan of er sprake is van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een terugkeer naar Jordanië.

Vervolgens benadrukt het CGVS dat het niet in twijfel trekt dat u gedurende een periode werkzaam was als journalist in Jordanië. Een journalistiek profiel kan in specifieke gevallen een bepaald risico met zich meebrengen. De ernst van dit risico varieert echter naargelang de specifieke kenmerken van het profiel en de activiteiten van de persoon in kwestie alsook van de welbepaalde context waarin deze zich bevindt. In casu moet worden vastgesteld dat u zich op loutere veronderstellingen baseert wat betreft (een potentiële) vervolging door de Jordaanse inlichtingendienst omwille van uw journalistieke activiteiten. Dient immers te worden vastgesteld dat uw beslissing om in 2016 uw land te verlaten werd ingegeven door een louter vermoeden voor bijkomende problemen. Zo verklaarde u op een dag opgeroepen geweest te zijn voor een ondervraging door de preventieve veiligheidsdienst van Al Hussein. U ging hier naartoe en u werd vervolgens zes uur ondervraagd. U werd beschuldigd van het stelen van een camera terwijl u dat, althans volgens uw verklaringen, niet heeft gedaan (CGVS, p. 23). U ging er vervolgens van uit dat dit soort praktijken een sneeuwbal effect zouden krijgen en dat het op termijn veel erger zou kunnen worden. Misschien zou u een volgende keer beschuldigd worden van verkrachting, zo vervolgde u (CGVS, p. 23). Dat dit ook effectief zou gebeuren, staat geenszins vast. Uw vrouw verklaarde eveneens **preventief** vertrokken te zijn omdat jullie **anticipeerden op een escalatie van dergelijke (valse) beschuldigingen** (CGVS vrouw, p. 15). Vooreerst betreffen uw verklaringen aangaande de oproeping omwille van een beschuldiging van diefstal loutere beweringen die u niet weet te staven. Dit terzijde, uit uw verklaringen blijkt dat uw ondervraging kaderde binnen een onderzoek dat werd gevoerd nadat een klacht tegen u werd ingediend door een kennis van u. Uw oproeping en ondervragen betroffen dan ook een logische stap binnen een politieel onderzoek. Dat uw kennis, zoals u beweert, u later meedeelde dat hij verplicht werd om deze valse beschuldiging ten aanzien van u te uiten, betreft ook weer een loutere bewering die u op geen enkele manier hardmaakt. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook nergens dat u, behalve een ondervraging, nog bijkomende problemen kende omwille van uw vermeende diefstal van een camera. U werd ondervraagd en vrijgelaten.

Bovendien mag het ook wel verbazen dat u, indien u er daadwerkelijk van overtuigd was dat u persoonlijk geviséerd werd, men u middels die (valse) klacht wilde 'te pakken krijgen' én er in de toekomst nog meer van dergelijke valse, eventueel zwaardere, aanklachten zouden volgen, besloot om op een legale manier het land te verlaten. U vroeg direct een visum aan, dit werd u bovendien ook probleemloos uitgereikt, en u verliet met uw echtgenote het land. Er kan nochtans verondersteld worden dat u, die meent te worden geviséerd door de autoriteiten van uw land en dringend het land moest

verlaten, op een meer omzichtige manier te werk zou gaan bij uw poging u en uw echtgenote in veiligheid te brengen en uw autoriteiten niet zomaar, middels het aanvragen van een visum en een legaal vertrek via de luchthaven, op de hoogte zou brengen van uw vertrek. U gaf dienaangaande toe dat het inderdaad een risico inhield maar wees erop dat 'zij' u juridisch gezien eigenlijk toch niet mochten arresteren (CGVS, p. 22). Dat u, die wil laten uitschijnen dat de autoriteiten hoe dan ook manieren zouden vinden om u te pakken te krijgen, zich dan zouden laten afschrikken door wettelijke bepalingen, is weinig waarschijnlijk. Hoe dan ook, indien u er daadwerkelijk van overtuigd was dat u in het vizier stond van de Jordaanse autoriteiten, kan geenszins worden begrepen dat u überhaupt het risico zou nemen om legaal het land te verlaten. Dat u bovendien ook probleemloos het land kon uitreizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van Jordaanse autoriteiten, zoals u wil laten uitschijnen, geen sprake is.

Voorafgaand aan bovenvermelde oproeping naar aanleiding van de (valse) aanklacht die tegen u werd ingediend, zou u in de jaren voordien, en dit sinds uw terugkeer naar Jordanië in 2005, ook meermaals in aanraking gekomen zijn met de Jordaanse inlichtingendienst. Bij uw terugkeer in 2005 zouden uw identiteitsdocumenten op de luchthaven in beslag zijn genomen. U zou pas een jaar later uw documenten hebben teruggekregen. Voorts zou u meermaals gearresteerd en ondervraagd zijn, zo stelt u. Tijdens de ondervragingen werd u gevraagd naar uw werkzaamheden, wat u precies deed en wat uw werk inhield. Ook bij terugkeer van buitenlandse reizen zou u op de luchthaven van Amman geregeld zijn ondervraagd. Op die momenten zou u zijn bevraagd over uw activiteiten in het buitenland, op welke adressen u verbleven had en waar u vervolgens heen zou gaan. U verklaarde voorts dat u tijdens deze ondervragingen gefolterd werd. Tevens zou vaak gepolst zijn naar uw nationaliteit, zouden toespelingen zijn gemaakt op uw Palestijnse origine en zou er herhaaldelijk mee gedreigd zijn uw Jordaanse nationaliteit af te nemen (zie CGVS p. 13, 16, 20- 25).

Dat u meermaals door de inlichtingendiensten werd ondervraagd wordt vooralsnog niet betwist. Dient echter te worden opgemerkt dat dit geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming en dit gezien onderstaande vaststellingen.

Dat u in 2005, bij uw terugkeer naar Jordanië, werd ondervraagd over uw doen en laten kan als een normale procedure worden beschouwd. Dit zeker gezien uw jarenlange verblijf in het buitenland en uw detentie in Israël. Los van het feit dat uw stelling dat bij uw terugkeer uw Jordaanse identiteitskaart en Jordaans paspoort werden afgenomen en u deze pas na één jaar kon terugkrijgen een blote bewering betreft, dient te worden vastgesteld dat u dienaangaande zelf verklaarde dat u op het moment dat u uw documenten uiteindelijk zou hebben teruggekregen "abnormaal goed werd behandeld". U stelde dat men heel sympathiek was én u kreeg zelfs excuses aangeboden (zie CGVS p. 23). Wat de overige herhaaldelijke arrestaties en ondervragingen, en dit zowel in Jordanië alsook op de luchthaven van Amman bij uw terugkeer van buitenlandse reizen, betreffen, moet voorts worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging. Dat u vragen kreeg over uw werk en activiteiten, uw bezigheden in het buitenland, ... kan gelden als normale procedurele vragen van het luchthavenpersoneel. Uit niets blijkt dat u onrechtmatig of op grond van valse beschuldigingen werd vastgehouden en verhoord. U haalde hier ondermeer het voorbeeld aan van een ondervraging in 2015 toen u terugkeerde uit Libanon. U zou toen ondervraagd zijn over het lekken van documenten naar Al Jazeera. U geeft hier uiteindelijk ook zelf toe dat u dit effectief heeft gedaan (zie CGVS p. 7). Dat u bij uw verschillende arrestaties en ondervragingen tevens werd geslagen, gepest en uitgelachen en herhaaldelijk te horen kreeg dat uw nationaliteit u zou worden afgenomen, betreffen vooreerst loutere beweringen die u niet kan hardmaken. Dit terzijde, dat u tijdens de ondervragingen en arrestaties op zo'n manier werd behandeld dat u uiteindelijk, omwille van een vrees voor uw leven, uw land van nationaliteit diende te verlaten dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, kan niet worden weerhouden. Zo dient te worden opgemerkt dat u na elke arrestatie en ondervraging telkenmale zonder meer werd vrijgelaten. U werd in Jordanië zelf nooit gedetineerd noch kende u na uw vrijlatingen bijkomende problemen gelinkt aan de redenen van uw eerdere ondervragingen (CGVS, p. 23). U kon na uw arrestaties en ondervragen uw werkzaamheden ook telkens gewoon verderzetten. Ook toen u tijdens een tentoonstelling in Jordanië werd bevraagd over de werken die tentoongesteld werden, kon uw expositie vervolgens gewoon verdergezet worden (CGVS, p. 16). Indien u daadwerkelijk dermate zou zijn gevisieerd door uw autoriteiten omwille van uw werkzaamheden, kan verondersteld worden dat ze op een meer ingrijpende manier zouden tewerk gegaan zijn.

Ook uw eigen manier van handelen in de jaren voorafgaand aan uw vertrek, ondermijnt verder bijkomend, minstens de ernst van, uw problemen in Jordanië. Niet alleen kon u na elke arrestatie en

ondervragen zonder meer uw werkzaamheden hervatten (zie supra), blijkt dat u uw artistieke en journalistieke prestaties ook effectief gewoon verderzette, en dit onder uw eigen naam. U nam geen enkele maatregel om uzelf in veiligheid te brengen en eventuele toekomstige arrestaties en ondervragen te voorkomen. Zo bleef u sinds 2005 tot uw vertrek wonen in hetzelfde huis en bleef u werkzaam onder uw eigen naam (zie CGVS p. 11). Dit ondanks het feit dat u verklaarde dat mensen wisten wie u was en u zouden herkennen op straat (CGVS, p. 18). U gebruikte slechts een beperkte periode een pseudoniem maar hervatte uw werk snel terug onder uw eigen naam omdat u aanzien werd als een lafaard en u zich ook niet wou inhouden wat betreft het uiten van uw mening (CGVS, p. 25). U verklaarde dat uw familie u vroeg om u wat minder direct uit te laten over gevoelige kwesties. U hield dit vervolgens telkens een paar dagen vol maar schakelde, volgens uw zeggen, kort erna weer over naar uw gewone manier van werken (CGVS, p. 25). Ook u vrouw verklaarde haar werk verdergezet te hebben tot kort voor jullie vertrek. Zij stopte uiteindelijk louter omwille van haar zwangerschap met werken (CGVS vrouw, p. 5).

Dient voorts te worden opgemerkt dat de herhaaldelijke arrestaties en ondervragingen voor 2016 voor u blijkbaar nooit een reden zijn geweest om Jordanië te verlaten. Pas in 2016 zou u een eerste keer een visum hebben aangevraagd om met uw echtgenote het land te kunnen verlaten. U verduidelikte hierbij dat jullie dit toen deden 'omdat jullie niet meer konden blijven' (zie CGVS p. 23 en 24). Het mag evenwel ten zeerste verbazen dat u, die voordien herhaaldelijk in het buitenland verbleef in het kader van uw werk – u reisde meermaals naar Libanon, alsook naar Egypte en Saoedi-Arabië (zie CGVS p. 11 en 12) – toch telkens gewoon naar Jordanië terugkeerde. Indien uw herhaaldelijke arrestaties en ondervragingen dermate ernstig waren kan logischerwijs verondersteld worden dat u niet telkenmale vrijwillig zou zijn teruggekeerd. Dat u bovendien uiteindelijk in 2016, en dit op het moment dat u het besluit nam definitief te vertrekken 'omdat u niet meer in Jordanië kon blijven', er dan voor koos om legaal te proberen het land uit te reizen middels het aanvragen van een visum en op die manier de autoriteiten van uw plannen in te lichten, mag eens te meer verbazen. Eens zo opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u, na uw eerste mislukte poging om uw land te verlaten – dit omdat u, naar u beweert, niet langer meer kon blijven omdat u reeds jarenlang herhaaldelijk omwille van uw werkzaamheden en activiteiten door de autoriteiten werd gevisieerd – opnieuw uw activiteiten hervatte en gewoon op uw zelfde adres bleef wonen tot u er uiteindelijk wél in slaagde uw land te verlaten (zie CGVS p. 24). In dezelfde lijn kan hierbij nogmaals worden opgemerkt dat het ook geenszins steek houdt dat u vervolgens, nadat uw eerste aanvraag om een visum te verkrijgen en het land uit te reizen mislukte, u nog een tweede poging – die dit keer wel lukte - ondernam om legaal het land te verlaten (zie supra). Uw gedrag en manier van handelen in de jaren voorafgaand aan uw vertrek stroken geenszins met uw beweerde vrees voor vervolging.

Dat u door de autoriteiten zou zijn vervolgd kan bijkomend onderuit worden gehaald gezien de Jordaanse inlichtingendienst – de instantie die u jarenlang zou hebben lastiggevallen omwille van uw jarenlange activiteiten en Palestijnse origine - u, tussen alle arrestaties door, een job aanbood als karikaturist voor het maken van robotfoto's van criminelen (CGVS, p. 24). Het is weinig waarschijnlijk dat zij iemand die ze schijnbaar wantrouwen – u werd immers jarenlang herhaaldelijk ondervraagd over uw activiteiten en uw origine – een job zouden aanbieden. U kende bovendien ook geen bijkomende problemen omwille van uw weigering op hun aanbod in te gaan (zie CGVS p. 24).

U haalt voorts nog een vrees aan om uw Jordaanse nationaliteit te verliezen. U baseert uw vrees in deze louter op pure hypothesen. Tijdens uw verschillende ondervragen zou er herhaaldelijk mee gedreigd uw nationaliteit af te nemen, zo stelt u. Los van het feit dat ook dit een loutere bewering betreft, toont u geenszins aan dat ooit concrete stappen werden gezet om uw nationaliteit daadwerkelijk af te nemen (CGVS, p. 25). U had nog steeds de Jordaanse nationaliteit toen u Jordanië verliet – u reisde immers met uw eigen Jordaans paspoort, dat u bovendien in 2015 of 2016 nog had laten vernieuwen (zie CGVS p.22) – en u toont evenmin aan thans niet meer over de Jordaanse nationaliteit te beschikken.

U haalde ten slotte ook nog telefonische bedreigingen aan van een machtige man via facebook. Hij zou via facebook gereageerd hebben op een post waar u zich politiek uitliet (CGVS, p. 7). Echter even later verklaarde u zelf dat u dit eigenlijk niet ziet als een persoonlijke dreiging maar eerder als objectieve kritiek (CGVS, p. 7). Het mag niet verbazen dat dit bijgevolg evenmin kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Dat u Jordanië effectief omwille van het bestaan van een gegronde vrees diende te verlaten, dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, blijkt eens te meer uit het feit dat u heeft nagelaten

internationale bescherming aan te vragen in Duitsland. Jullie werden er opgepakt door de Duitse politie en, daar u geen internationale bescherming wou aanvragen, teruggeleid naar Oostenrijk (zie verklaringen DVZ – vraag 37 reisroute). U wou dit niet omdat u er een nare ervaring had met een Syriër (zie CGVS 21). Dit is niet ernstig. Er kan immers verwacht worden van iemand die, zoals u, beweert zijn land omwille van een nood aan internationale bescherming te hebben verlaten, deze nood kenbaar maakt van zodra hij zich in een veilig land bevindt en hiertoe de mogelijkheid heeft.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, nog een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw Jordaans paspoort en foto's van de Palestijnse paspoorten van uw zus, moeder en vader, de ontheemdenkaart van uw vader en de Jordaanse identiteitskaart van uw zus, tonen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden aan, doch deze elementen staan in voorgaande niet ter discussie. Uw huwelijksakte heeft dan weer louter betrekking op uw burgerlijke staat, die evenmin wordt betwist. Dat u in Jordanië alsook in België een behandeling kreeg omwille van een oogafwijking, zoals wordt aangetoond door de medische stukken die u voorlegde, wordt ook niet in vraag gesteld. Geen van de hierboven vermeldde stukken heeft echter enig uitstaans met uw asielmotieven.

Uw diploma 'grafische vormgeving', diploma van de middelbare school, diploma van het 6e middelbaar en uw waarderingsdiploma tonen dan weer uw schooltraject aan. Deze spreken zich ook niet uit over de feiten die u in Jordanië zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Uw journalistenkaart en de inschrijving bij de Palestijnse journalistenvakbond tonen aan dat u werk verricht heeft als journalist. Zoals reeds supra besproken wordt er niet getwijfeld aan uw profiel als journalist. De voorgelegde documenten tonen echter niet aan dat u Jordanië, omwille van nood aan internationale bescherming, diende te verlaten dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

De klachten die u indiende bij de 'National Society of Human Rights' (NSHR), Reporters without Borders' (RWB) en bij het 'Center for Defending Freedom of Journalists' (CDFJ) tonen aan dat u over uw problemen gesproken heeft met deze internationale organisaties en dat zij dit voor u schriftelijk bevestigen. Ook het artikel van RadioTélévision Belge de la Communauté française (RTBF), waarin u wordt vermeld, toont aan dat u een kritisch journalist bent die omwille van uw werk geregeld met tegenkantingen te maken kreeg. Dit wordt in voorgaande op geen enkel moment betwist. De voorgelegde klachten en het artikel kunnen echter geen ander licht werpen op bovenstaande conclusie dat de u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming omwille van uw activiteiten.

Het attest van 'Palestinians ex-detenees', het attest van het centrum voor gijzelaars (kopie) en de rapporten van het 'International Committee of the Red Cross' (ICRC) tonen enerzijds uw Palestijnse origine aan en anderzijds dat u als gijzelaar in de Israëlsche gevangenis gezeten heeft. De YouTube-video van een interview met u over uw periode in de Israëlsche gevangenis (video), een audiofragment van een interview bij 'Middle East Broadcasting Center' (MBC) Lebanon (audio) en een artikel over uw tentoonstelling in Libanon, betreffen eveneens uw detentie en activiteiten in het buitenland. Ook deze feiten worden niet in vraag gesteld, maar kunnen geenszins weerhouden worden als tastbare en overtuigende bewijsstukken om uw vrees voor vervolging in Jordanië aan te tonen.

Het attest van uw werk bij een Jordaans decoratiebedrijf, het attest van uw werk bij het bedrijf '24online', het attest van Al Baka club, het attest van de 'National movement Party For Direct Democracy' en een attest van Al Hayat partij tonen louter uw werkzaamheden en politieke activiteiten in Jordanië aan. Weerom moet worden vastgesteld dat deze stukken niet toelaten bovenstaande vaststelling dat u niet heeft aangetoond dat u Jordanië omwille van een nood aan internationale bescherming diende te verlaten, te weerleggen.

Het artikel over het verlies van Palestijnse identiteit en het artikel van Human Rights Watch (HRW) over persvrijheid in Jordanië spreken betreffen tot slot louter algemene landeninformatie. Deze hebben geen betrekking op u persoonlijk.

Het attest van goed gedrag en zeden tot slot toont enkel aan dat u een blanco strafblad heeft, niets meer en niets minder.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote door de Commissaris-generaal werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een manifeste appreciatiefout, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) Over zijn laste problemen

Het bestuur is van mening dat de laste ondervraging over een “normale” procedure gaat, en dat de verzoeker ondervraagd moet worden in het kader van een onderzoek.

Het bestuur houdt niet rekening van de verschillende elementen van de context en van de verklaringen van de verzoeker.

Immers werd de verzoeker al verschillende keren gearresteerd, ondervraagd, en gemarteld.

Alle die arrestaties vonden plaats in een context van controle van de activiteit van de verzoeker.

Het moet onderlijnen worden dat hij een bekend figuur van de journalistiek in Jordanië is, dat hij gewerkt heeft voor verschillende media's die de regering niet steunt.

Mijnheer maakte het voorwerp van een bijzonder toezicht en deze oproeping vond plaats in een dergelijke kader.

Hij was verbaasd om een convocatie te krijgen, en was meer verbaasd toen hij over de redenen hoorde.

Hij had nooit een camera gestolen.

Hij was nog meer verbaasd te zien hoeveel energie de overheden in een dergelijke zaak plaatsen...

Immers was hij gedetineerd, gehoord en gemarteld tijdens zes uren terwijl het waarde van de camera erg laag is.

Meer zou dergelijke zaak niet zo veel tijd nemen.

Immers ontkende de verzoeker de beschuldiging en de politie heeft alleen maar een pleit van de slachtoffer.

In dergelijke omstandigheden zou de politie de pleit tonen, de reactie en de verklaringen van de verzoeker nemen.

Voor een dergelijke simpel diefstal zou het half uur te nemen, of een uur maximum... maar niet zes uren.

Het is duidelijk dat de zogezegd diefstal een voorwendsel was om Mijnheer A.(...) te convoceren, en druk zetten over hem.

Na zijn vrijlating nam de verzoeker contact met de klager die duidelijk zegde dat hij gedwongen was om een dergelijke klage in te dienen.

Alle de dingen waren bijgevolg duidelijk :

- De kennis van de verzoeker was gedwongen door de overheden om een klacht in te dienen voor een denkbeeldig diefstal.

- De overheden wilden druk zetten op de verzoeker en lieten hem begrijpen dat hij altijd op den hoogte van de overheden.

De verzoeker en zijn vrouw moesten helaas beseffen dat er over een stap ging en dat de volgende accusatie erger zal zijn... en kon een proces tegen justifiëren.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet praten over een “normale procedure” in een “normaal” zaak.

Het bestuur heeft niet rekening gehouden met de context en met de verklaringen van de verzoeker en zijn vrouw en heeft bijgevolg de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Over het manier te vluchten

Het bestuur schat dat het vluchten verbazend is in de mate dat familie legaal heet gereisd.

Nog eens heeft het CGVS niet rekening gehouden met de verschillende elementen van de context en van de verklaringen van Mijnheer en Mevrouw.

Het CGVS maakte een eerste manifeste appreciatiefout over de visums.

Immers heeft de verzoeker uitgelegd dat hij en haar vrouw visums heeft aangevraagd maar de verzoeker geen visum heeft gekregen.

Ze hadden hun aanvraag via een bureau ingediend en de vrouw van de verzoeker een “vernietigd” visum heeft gekregen.

Mijnheer kreeg een negatieve beslissing voor zijn aanvraag.

Toen ze hun asielaanvraag hier in België hebben ingediend leerden ze door de Belgische overheden dat het visum van Mevrouw niet vernietigd was, en dat het dossier in orde zou zijn.

Ze begrepen dan er problemen waren in Jordanië over hun dossier, tussen het aangifte en de werkelijke receptie van het visum.

Het moet bijgevolg vastgesteld worden dat het CGVS verboden manifeste appreciatiefouten heeft gepleegd in de lezing van de verklaringen van de verzoekers.

Meer moet het ook onderlijnen worden dat de broer van de verzoeker in de luchthaven van Amman werkt.

De verzoeker laat in bijlag zijn badge.

Zijn broer kon aldus hen helpen en hij heeft dat gemaakt.

Immers heeft hij hen naar een vriend geleidt die bij de scanner werkte, en het was dan mogelijk om deze vlucht te vergemakkelijken.

Ondanks die feit moest het nog geld betalen worden bij de politie, om de controle te faciliteren.

Rekening houdend met deze omstandigheden werden ze minder gecontroleerd, de verzoeker kon de informatie geven over die reis en ze konden het land verlaten.

Meer heeft de vrouw van de verzoekster dat er geen andere oplossing was.

Immers is verlaten het land over land is bijzonder moeilijk.

Door Syrië is de onmogelijk rekening houdend met de oorlog, het Egyptische grens is gesloten, en de Saudische grenzen zijn bijzonder gecontroleerd.

Het moet ook onderlijnen worden dat de vrouw van de verzoeker zwanger was.

Het bestuur heeft niet rekening gehouden met deze context en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Over zijn arrestaties, zijn detenties en zijn problemen

Het bestuur gaat verder en bespreekt de arrestaties en detenties van de verzoeker.

Het bestuur betwist niet dat de verzoeker verschillende keren werd gearresteerd, ondervraagd en gemarteld door de inlichtdiensten van zijn land, maar het CGVS bespreekt de redenen van deze arrestatie.

Aldus zou de arrestatie van 2005 als normaal door het CGVS beschouwt.

Het moet eerst opgemerkt dat het CGVS een manifeste appreciatiefout pleegt.

Immers heeft de verzoeker niet gezegd dat hij die tijd gearresteerd werd op de luchthaven.

Het was het geval niet en het bestuur heeft een manifeste appreciatiefout gepleegd.

Het bestuur gaat verder baseert zich over het feit dat de verzoeker jarenlang verblijf in het buitenland was en dat gedetineerd was in Israël.

Nochtans heeft de bescherming officier opgemerkt tijdens het verhoor van de verzoeker dat Jordanië en Palestina vriend land was.

In dergelijke mate zou de verzoeker onthaald hebben worden door de Jordaanse overheden... en het was het geval niet.

Meer was de verzoeker tijdens twee maanden ondervraagd door de overheden.

Als we kunnen begrijpen dat een ondervraag plaatsvindt na een lange periode in het buitenland waarom zou het duren tijdens twee maanden?

Hij werd gemarteld tijdens die periode, en was eindelijk vrijgelaten.

Het is bijgevolg zeker dat hij al vervolgd was.

Het bestuur vindt normaal dat de verzoeker gearresteerd werd.

Is het normaal dat de verzoeker ondervraagd en gemarteld was tijdens zijn arrestatie?

Immers was hij niet alleen maar ondervraag maar hij moest verschillende uren blijven en hij was gemarteld.

Gaat het over een normaal procedure?

Meer tijdens zijn “verhoor” door de overheden kreeg hij regelmatig dreigingen en beledigingen.

Het gaat over zijn origine (zijn familie is afkomstig uit Palestina) en over zijn beroep.

Rekening houdend met alle die elementen, met de systemische karakter van deze arrestaties kunnen we niet spreken over "een normale procedure".

Die feit is ernstiger dat hij ondervraagd was over zijn situatie en gemarteld, en dat deze martelingen hebben geleiden tot bezoek in ziekenhuis.

Het moet ook herhalen worden dat zijn passpoort in beslag werd genomen tijdens zijn eerste arrestatie. Hij moest een jaar wachten voor zijn identiteitsdocumenten terug te hebben, en hij kon door een link hebben.

Immers was hij vriend met de dochter van een minister in Jordanië.

Het gaat over de voormalige minister van de volksgezondheid, Abdelrahim Malhass, van Palestijnse oorsprong en die sympathie had voor de voormalige Palestijnse in Israël gevangen.

Deze minister is vandaag dood, en de excuses dat de verzoeker heeft gekregen waren voor de minister en niet voor hem.

De verzoeker moest een jaar wachten voor het terugnemen van zijn documenten, en moest in de onzekerheid leven.

Immers had hij dan geen papieren te presenteren in geval van controle en hij liep dan het risico om in gevangenis te zetten.

Voor de anderen is het bestuur van mening dat er over een normale procedure gaat, dat iedereen moet ondervragen worden bij terugkeer in zijn land van herkomst.

Het bestuur is van mening dat de verzoeker niet heeft de omstandigheden van deze ondervragingen hardgemaakt.

Het moet eerst herhalen worden dat het bestuur niet in twijfel de verschillende arrestaties heeft gebracht.

Meer was de verzoeker niet specifiek ondervraagd door het CGVS over elke arrestaties.

Immers gaat het verhoor veel over de documenten die neergelegd was door de verzoeker maar niet veel over de verschillende elementen van zijn verklaringen.

Het is onredelijke om argument te nemen over die punt terwijl de verzoeker niet specifiek over die arrestaties werd ondervraagd.

In dergelijke mate zou de bestreden beslissing vernietigd worden.

Het bestuur concludeert dat de verzoeker niet persoonlijk werd geviseerd, en het CGVS neemt ook argument over het feit dat de verzoeker vrijgelaten werd en dat hij kon blijven werken.

Het CGVS vergeet dat de overheden de verzoeker onder valse beschuldigen verpeste.

De verzoeker begreep dan dat de druk sterker zal zijn en dat hij het risico liep om in gevangenis te gaan.

De verzoeker was dan getrouwen en zijn vrouw op hun eerst kind wachtte.

Hij moest deze punten in aanmerking nemen, en hij begreep dat de risico's belangrijker zal worden.

Het CGVS heeft deze omstandigheden niet in aanmerking genomen en het bestuur heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het vervloeit uit het relaas van de verzoeker en de verschillende punten dat:

- Hij werd systematische gearresteerd
- Hij werd ondervraagd en gemarteld
- Het gaat over zijn beroep, zijn politieke posities, zijn origine.

Het is bijgevolg duidelijk dat hij werd vervolgd in het zin van de Geneva Verdrag, en de vluchtelingstatus moet hem toekend worden.

Het bestuur gaat verder en bespreekt en het gedrag van de verzoeker en zijn vrouw.

Het CGVS is van mening dat zijn gedrag ondermijnt het risico van vervolging in de mate dat de verzoeker geen maatregelen zou nemen worden.

De verzoeker heeft uitgelegd dat hij onder aliasen ook heeft gewerkt.

Vlug kwamen beschuldigen over het feit dat hij door buitenland werd betaald om over Jordanië te praten.

Hij voelde dat dergelijke beschuldigen zijn werk zal ondermijnen en zijn reputatie aantasten en hij wou het niet.

Daarom besliste hij om te stoppen te werken met aliasen.

De verzoeker had ook verandering genomen in zijn stijl om zijn kritiek te verzachten.

Het kan ook gevallen dat hij bij vrienden gaan slapen om in zekerheid te zijn.

Meer moet het ook herhalen worden dat hij gekend in de straat was en dat mensen hem ook wilden vermijden.

Meer moet het ook herhaald worden dat mensen en familie leden niet wilden gelinkt worden met zijn publicaties.

Het kon ook gevallen dat hij zijn sociaal media's accounten sluiten voor een bepaalde tijd om niet meer zichtbaar te zijn.

Het moet bijgevolg vastgesteld worden dat de verzoeker maatregelen heeft genomen.
Het moet ook onderlijnend worden dat de vrouw van de verzoeker ook problemen kreeg wegens het beroep van zijn man.
Immers toen de identiteit van zijn man gekend was begon Mevrouw problemen met haar hoofd te hebben.
Ze werkte als verpleegster en ze werd eindelijk ontslagen wegens zijn man.
Het was onmogelijk om bij een vast en officiële job te werken.
Ze kreeg nog sporadische werk en deze situatie leidt tot het feit dat ze in het kader van voluntariaat moest werken, zonder een salaris te krijgen.
Dergelijke feiten tonen aan dat ze vervolgd werd.

Het bestuur spreekt dan over de situatie van de verzoeker tussen zijn beslissing om het land te verlaten en zijn effectief vlucht.
Het bestuur vindt verbazend dat de verzoeker verschillende keren vrijwillig in Jordanië besliste terug te keren en zou plots beslissen zijn land legaal te vluchten.
Het CGVS heeft niet in aanmerking de verschillende elementen genomen.
Immers heeft de verzoeker al over de laste incident gesproken.
Over zijn reis kon de verzoeker op de hulp van zijn broer tellen, en de verzoeker neemt argument over zijn huwelijksreis.
De verzoeker is altijd in Jordanië teruggekeerd en in dergelijke omstandigheden zouden de overheden niet denken dat hij niet zal terugkomen.
Immers was hij altijd gecontroleerd bij zijn terugkeer en de overheden konden vaststellen dat er geen risico van onderduiking.
In dergelijke omstandigheden is het niet abnormaal dat de verzoeker en zijn familie legaal kan reizen.
Er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht in de mate dat het bestuur niet rekening gehouden heeft met de context.

Het CGVS is van mening dat de verzoeker geen problemen zou kennen in de mate dat de inlichtdiensten een job hem heeft voorgesteld.
Het CGVS vergeet de bedoeling van de overheden.
Immers wilden ze de verzoeker gebruiken als een informateur over de activiteiten van andere journalisten.
Deze job als karikaturist was een dek om een "officiële" rol aan de verzoeker te geven.
Het doel was een legaal karakter te geven maar het echte doel was de verzoeker als informateur te gebruiken.
In dergelijke mate ondermijnt deze aanbod niet het risico van vervolging voor de verzoeker.
Er is een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het CGVS bespreekt de bedreiging over de intrekking van de nationaliteit van de verzoeker.
Volgens het CGVS zou er gaan over een theoretische risico.
Het moet herhaald worden dat de verzoeker geen andere nationaliteit heeft.
Meer heeft hij een engagement getekend om niet naar Palestina terug te keren.
Zijn identiteitsdocumenten werden al ingetrokken voor lange periode en hij kon deze terugvinden met het hulp van kennissen.
De verzoeker kent ook twee vrienden die hun Jordaanse nationaliteit kwijt is ten gevolgen van hun activiteiten van journalist.
Het gaat eerst over Mijnheer N.(...) A.(...) die in de Verenigde Staten is en werkt voor EBS.
De tweede geval gaat over Mijnheer H.(...) Y.(...).
Hij vluchtte naar Noorwegen waar hij asielaanvraag indiende.
Helaas kreeg hij een negatieve beslissing over zijn aanvraag en hij werd naar Jordanië verweerd.
Ter plaatse moest hij in gevangenis blijven en dan de Jordaanse nationaliteit werd ingetrokken voor hem.
Actueel moet hij zonder documenten in Jordanië blijven leven.
Hij heeft geen toegang tot medische behandelingen en ze kan niet reizen.
Alle de asielzoekers lopen het risico om gearresteerd te worden in geval van terugkeer in Jordanië en loopt ook het risico van intrekking van nationaliteit.
Rekening houdend met deze elementen loopt de verzoeker het risico om zijn nationaliteit kwijt te zijn.

Het is de verzoeker verweten om geen asielaanvraag in Duitsland in te dienen.
Volgens het bestuur zou de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen.
De verzoeker heeft de situatie uitleggen.

Het moet nog onderlijnen worden dat hij geen risico van terugleiden naar Jordanië loopt. Immers toen hij verklaarde dat hij geen asielaanvraag wilde indienen heeft de politie beslist om de verzoeker en zijn familie naar Oostenrijk terug te keren. Het was niet kwestie om naar Jordanië terug te keren. Als het vraag was om een terugkeer naar Jordanië te maken zouden ze een asielaanvraag indienen in Duitsland. Het was het vraag niet, ze moesten naar Oostenrijk gaan waar ze hun asielaanvraag konden neerleggen. Rekening houden met de situatie ondermijnt deze argument niet de geloofwaardigheid van de verzoeker. Er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Documenten

Het CGVS bespreekt de verschillende documenten en het bestuur is van mening dat de zin van de beslissing niet verandert. Het moet eerst opgemerkt worden dat de verzoeker alle de documenten heeft neergelegd en die feit aan toont dat hij met de asiel instanties vol medewerkt. Meer moet het opgemerkt worden dat alle die documenten de activiteit van de verzoeker aan tonen. Het moet nog opgemerkt worden dat het bestuur manifeste appreciatiefouten gepleegd heeft in de lezing van het document. Immers spreekt het document van "Reporters without Borders" over het feit dat hij een onderzoek maakt voor het opstellen van een attest. Immers heeft de organisatie een netwerk ter wereld en ze kunnen informatie verzamelen over de verschillende situatie. Het gaat bijgevolg niet over een "simpel klacht" van de verzoeker over zijn situatie in Jordanië. Meer kan de organisatie bevestigen na een onderzoek dat de verzoeker het risico loopt om vervolgd te worden in geval van terugkeer in Jordanië. De organisatie kan de activiteiten van de verzoeker bevestigen, de slechte situatie van de journalisten. Immers kunnen we lezen dat Jordanië op het eind van het rij voor de vrijheid van de journalisten is. Deze document, opgericht door een belangrijk en benoemd organisatie, toont aan dat de verzoeker risico heeft om vervolgd te worde in geval van terugkeer in Jordanië. Het bestuur heeft een manifeste appreciatie fout gepleegd in het lezing van de document van de verzoeker. Mijnheer is nog actief in België als journalist en kreeg steun van verschillende belangrijke organisaties. Dergelijke organisaties kunnen bevestigen dat Mijnheer het risico loopt om vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Jordanië. Het moet nog onderlijnen dat de verzoeker informatie heeft gegeven aan organisatie. Met die informaties werden verslagen opgesteld worden over de situatie in Jordanië. Mijnheer maakt in bijlage attestaties van werk over. Het gaat over zijn actuele werken maar ook over zijn werken in Jordanië. AWARAQ Foundation kan bevestigen dat Mijnheer politieke onderzoeken heeft geleid. AWARAQ kan ook bevestigen dat Mijnheer vervolgd was in het kader van zijn job. Rekening houdend met alle de elementen van het dossier en van de documenten die neergelegd werd valt de verzoeker bijgevolg in de criteria van de Genève Conventie en binnen de artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980. Door niet de kwaliteit van vluchteling aan de verzoeker te erkennen heeft het CGVS het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden. Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak. In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt. Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Betreffende de subsidiaire bescherming

Het CGVS is van mening dat de verzoeker niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Het analyse gaat alleen over de punt b. van artikel 48/4 van het wet, en gaat alleen maar over de situatie van de verzoekster. Nochtans is er geen analyse van de situatie van de verzoeker op die vlak, en geen analyse van het land van herkomst van de verzoeker.

Het moet vaststellen worden dat Jordanië een dictatuur is en dat er kunnen gevolgen hebben voor de mensen die illegaal het land heeft verlaten

Er zijn ook gevolgen over de mensen die lang werd buiten het land is.

Het CGVS heeft het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden. (...)”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van de werkbadge van de broer van verzoeker, twee attesten van AWRAQ Foundation for Social Journalism dd. 22 oktober 2020 en 23 oktober 2020, een certificaat van tewerkstelling van BIG dd. 26 oktober 2020, een attest van “The European Commission of the Media Network” dd. 27 oktober 2020, een attest van de European University of Benelux dd. 27 oktober 2020 en een niet gedateerd attest van tewerkstelling van ALMANYA.

Op 16 maart 2021 legt verzoeker met een aanvullende nota een attest neer van de associatie “En-GAJE”

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.2. Daarnaast kan niet worden ingezien en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) verzoeker en zijn echtgenote zich op loutere veronderstellingen baseren wat betreft (een potentiële) vervolging door de Jordaanse inlichtingendiensten als gevolg van verzoeker zijn journalistieke activiteiten aangezien verzoeker en zijn echtgenote Jordanië preventief hebben verlaten om te anticiperen op een escalatie van de valse beschuldigingen, waarbij wordt vastgesteld dat de aanleiding voor vertrek, met name de ondervraging op basis van de valse beschuldiging van een diefstal van een camera *an sich* een loutere bewering is, los daarvan de ondervraging een logische stap betreft binnen een politieel onderzoek, het opnieuw een loutere bewering is dat verzoeker zijn kennis hem later meedeelde dat hij verplicht was om deze valse beschuldiging ten aanzien van hem te uiten en verzoeker, behalve de ondervraging, geen bijkomende problemen kende omwille van zijn vermeende diefstal van een camera, (ii) het legaal vertrek uit Jordanië niet in lijn ligt met de voorgehouden vrees persoonlijk geviséerd te worden door de Jordaanse autoriteiten, aangezien (a) verzoeker en zijn echtgenote probleemloos een visum konden verkrijgen, (b) er meer omzichtigheid van verzoeker en zijn echtgenote kon worden verwacht bij hun poging zich in veiligheid te brengen, (c) hun verklaring voor hun onvoorzichtige houding, namelijk dat het inderdaad een risico inhield maar dat ‘zij’ verzoeker juridisch gezien eigenlijk toch niet mochten arresteren, niet in overeenstemming is met de voorgehouden context, waarbij verzoeker wil laten uitschijnen dat de autoriteiten hoe dan ook manieren zouden vinden om hem te pakken te krijgen, en dan ook geenszins kan begrepen worden dat hij überhaupt het risico zou nemen om legaal het land te verlaten en (d) de vaststelling dat verzoeker en

zijn echtgenote zonder problemen het land konden verlaten er eens te meer op wijst dat er geen sprake was van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Jordaanse autoriteiten, (iii) niet wordt betwist dat verzoeker meermaals werd ondervraagd door de inlichtingendienst, maar dit geenszins volstaat om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming aan te tonen, aangezien (a) de ondervraging bij terugkeer uit Israël in 2005 als een normale procedure kon worden beschouwd en (b) de overige arrestaties en ondervragingen van verzoeker niet aantonen dat er sprake is van een persoonlijke en systematische vervolging, aangezien het normale procedurele vragen zijn van het luchthavenpersoneel dat verzoeker vragen kreeg over zijn werk en activiteiten, zijn bezigheden in het buitenland en (1) er geen indicaties zijn dat verzoeker onrechtmatig of op grond van valse beschuldigingen werd vastgehouden of verhoord, (2) zijn verklaringen als zou hij bij zijn verschillende arrestaties en ondervragingen geslagen, gepest, uitgelachen en herhaaldelijk bedreigd zijn met het verlies van zijn Jordaanse nationaliteit loutere beweringen zijn en (3) verzoeker nadien nooit werd gedetineerd en hij na zijn vrijlatingen geen bijkomende problemen heeft gekend gelinkt aan de redenen van de ondervragingen, en hij zijn werkzaamheden telkens verder kon zetten, (iv) verzoeker zijn manier van handelen in de jaren voorafgaand aan het vertrek uit Jordanië minstens de ernst van de problemen in Jordanië bijkomend ondermijnen aangezien (a) verzoeker steeds zijn artistieke en journalistieke werkzaamheden onder eigen naam kon verderzetten, (b) verzoeker geen maatregelen nam om zichzelf in veiligheid te brengen en eventuele toekomstige arrestaties of ondervragingen te voorkomen en (c) ook de echtgenote van verzoeker haar werk pas kort voor vertrek stopzette en dit louter omwille van haar zwangerschap, (v) de herhaaldelijke arrestaties en ondervragingen voor 2016 geen reden bleken te zijn om Jordanië te verlaten aangezien verzoeker en zijn echtgenote pas in 2016 een eerste keer een visum aanvroegen om Jordanië te verlaten en verzoeker voordien herhaaldelijk in het buitenland verbleef maar desondanks steeds naar Jordanië terugkeerde, de beslissing om legaal te vertrekken bovendien opmerkelijk is aangezien verzoeker en zijn echtgenote daarmee hun autoriteiten te kennen gaven dat ze van plan waren te vertrekken, verzoeker daarenboven na een eerste mislukte poging het land te verlaten desondanks zijn professionele activiteiten opnieuw hervatte en op hetzelfde adres bleef wonen en het gezien het voorgehouden risico geen steek houdt dat verzoeker en zijn echtgenote na een eerste mislukte poging om legaal het land te verlaten, het risico zouden nemen om een tweede poging te ondernemen om legaal het land te verlaten, (vi) het feit dat de Jordaanse inlichtingendiensten verzoeker, tussen alle arrestaties door, een job als karikaturist aanboden voor het maken van robotfoto's van criminelen, het weinig waarschijnlijk maakt dat verzoeker werkelijk door hen werd vervolgd, niet in het minst omdat verzoeker geen bijkomende problemen kende toen hij hun voorstel afwees, (vii) de vrees van verzoeker om zijn Jordaanse nationaliteit kwijt te raken een loutere hypothese betreft en er geen indicaties zijn dat er ooit concrete stappen werden gezet om verzoeker zijn nationaliteit daadwerkelijk af te nemen, (viii) de telefonische bedreiging, door verzoeker uiteindelijk genuanceerd tot 'objectieve kritiek', van een machtige man via Facebook niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, (ix) verzoeker en zijn echtgenote, zonder afdoende reden, voor aankomst in België hebben nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland en (x) de voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op het voorgaande aangezien (a) een deel van de documenten enkel de persoonsgegevens van verzoeker en zijn familieleden, zijn burgerlijke staat, zijn medische problematiek en opleiding staven, elementen welke niet ter discussie staan, (b) niet getwijfeld wordt aan zijn profiel als journalist, doch de stukken in verband met verzoeker zijn professionele activiteiten echter niet aantonen dat hij Jordanië omwille van een nood aan internationale bescherming diende te verlaten, dan wel dat hij er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, (c) de stukken ter staving van de tegenkanting die verzoeker heeft ervaren als gevolg van zijn journalistieke activiteiten, louter een illustratie zijn van deze tegenkanting, maar geenszins aantonen dat er omwille van deze activiteiten in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming zou bestaan, (d) ook de documenten omtrent verzoeker zijn detentie in Israël en zijn activiteiten in het buitenland geenszins kunnen weerhouden worden als tastbare en overtuigende bewijsstukken om zijn vrees voor vervolging in Jordanië aan te tonen, (e) de artikels over het verlies van de Palestijnse nationaliteit en over persvrijheid in Jordanië, louter algemene landeninformatie bevatten en geen betrekking hebben op verzoeker persoonlijk en (f) het attest van goed gedrag en zeden enkel aantoont dat hij een blanco strafblad heeft, niets meer en niets minder.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10

oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 oktober 2020 (CG nr. 1817443), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.6. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij de Jordaanse nationaliteit bezit. Uit niets blijkt dat hij thans niet meer over de Jordaanse nationaliteit zou beschikken. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië. Dat verzoeker als student in Israël werd opgesloten in de gevangenis omwille van zijn deelname aan de Intifida, kan dus niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, waarbij zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing enkel moet worden nagegaan of er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van een terugkeer naar Jordanië.

2.7. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij werkzaam was als journalist en dat hij Jordanië verlaten heeft omwille van de constante arrestaties en ondervragingen door de Jordaanse inlichtingen- en veiligheidsdienst. Wanneer hij bij zijn laatste ondervraging bovendien ook valselyk beschuldigd werd van het stelen van een camera besloot verzoeker dat het tijd was om het land te verlaten. Hij vreest bij terugkeer naar Jordanië te worden gearresteerd en opgesloten door de Jordaanse inlichtingendienst.

De Raad benadrukt dat de professionele en artistieke activiteiten van verzoeker en zijn profiel als journalist *an sich* niet worden betwist en dat evenmin wordt betwist dat hij doorheen de jaren herhaaldelijk tegenkanting heeft ervaren door de Jordaanse autoriteiten en dat hij meermaals door de inlichtingendiensten werd ondervraagd. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen (geloofwaardige) elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Jordanië is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De ondervragingen en andere handelingen uitgaande van de Jordaanse autoriteiten bereiken immers niet het niveau van ernst en zwaarwichtigheid om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève: “a) *ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;* b) *ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)*”. “Vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet veronderstelt aldus een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. De tegenkanting die verzoeker heeft ervaren als gevolg van zijn journalistieke en artistieke activiteiten, dewelke hij tot het moment van zijn vertrek heeft uitgeoefend zonder dat hij zichzelf van verregaande (zelf-)censuur moest bedienen en zonder dat hij effectieve maatregelen nam om zichzelf in veiligheid te brengen en eventuele toekomstige arrestaties en ondervragingen te voorkomen, is echter niet van dien aard en ernst dat deze onder voornoemde definitie van “vervolging” ressorteert. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht overwogen dat (1) de ondervraging op basis van de valse beschuldiging van diefstal van een camera een logische stap binnen een politieel onderzoek betreft en verzoeker, behalve de ondervraging, geen bijkomende problemen kende omwille van zijn vermeende diefstal van een camera, (2) de ondervraging bij terugkeer uit Israël in 2005 over zijn doen en laten als een normale procedure kan worden beschouwd, zeker gezien zijn jarenlange verblijf in het buitenland en zijn detentie in Israël en (3) de overige arrestaties en ondervragingen van verzoeker, dit zowel in Jordanië alsook op de luchthaven van Amman bij zijn terugkeer van buitenlandse reizen, niet aantonen dat er in zijn hoofde sprake is van een persoonlijke en systematische vervolging, aangezien vragen over zijn werkzaamheden en activiteiten en over zijn bezigheden in het buitenland normale procedurele vragen zijn van het luchthavenpersoneel, uit niets blijkt dat verzoeker onrechtmatig of op

grond van valse beschuldigingen werd vastgehouden of verhoord, verzoeker na elke arrestatie en ondervraging telkenmale zonder meer werd vrijgelaten, hij nadien nooit werd gedetineerd, hij na zijn vrijlatingen ook geen bijkomende problemen heeft gekend gelinkt aan de redenen van de ondervragingen en hij na zijn arrestaties en ondervragingen zijn werkzaamheden telkens verder kon zetten. Dat verzoeker bij de verschillende ondervragingen fysiek mishandeld zou zijn geweest, wordt bovendien niet als aangetoond beschouwd. Verzoeker brengt overigens geen enkel begin van bewijs bij ter staving van de stelling in het verzoekschrift dat de *“martelingen hebben geleiden tot bezoek in ziekenhuis.”* Verzoeker legt weliswaar verschillende medische attesten voor, zowel uit Jordanië als uit België, doch hieruit kan enkel blijken dat verzoeker in Jordanië en België een behandeling kreeg omwille van een oogafwijking, waarover verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat deze veroorzaakt werd *“door de gevangenis in Israël”*. Verzoeker lichtte toe dat zijn ogen moesten geopereerd worden in Israël, dat deze operatie echter niet is doorgegaan en dat zijn zicht aldus omwille van een medische fout achteruit is gegaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 12-13). Verzoeker maakt aldus evenmin aannemelijk dat hij tijdens de verschillende ondervragingen door de inlichtingendiensten foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft ondergaan. Zoals nog terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, strookt ook het feit dat verzoeker, die herhaaldelijk in het buitenland verbleef in het kader van zijn werk, ondanks de herhaaldelijke arrestaties en ondervragingen toch telkens gewoon naar Jordanië terugkeerde geenszins met de ernst van de door hem aangehaalde vrees en wijst ook het feit dat de Jordaanse inlichtingendienst – de instantie die hem jarenlang zou hebben lastiggevallen omwille van zijn activiteiten en zijn Palestijnse origine – verzoeker, tussen alle arrestaties door, een job aanbood als karikaturist voor het maken van robotfoto's van criminelen, er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Jordaanse autoriteiten geen sprake is, temeer verzoeker blijkens zijn verklaringen geen bijkomende problemen heeft gekend omwille van zijn weigering op hun aanbod in te gaan. Evenmin zijn er concrete indicaties voorhanden dat de tegenkanting die verzoeker in het verleden heeft ervaren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wél zal uitmonden in vervolging of het lijden van ernstige schade. Verzoeker beperkt zich in dit verband immers tot loutere vermoedens en veronderstellingen van zijnentwege die op geen enkele manier worden gestaafd. Ook zijn vrees om de Jordaanse nationaliteit te verliezen is louter gebaseerd op pure hypothesen aangezien hij geenszins aantoont dat ooit concrete stappen werden gezet om zijn nationaliteit af te nemen, hij nog steeds de Jordaanse nationaliteit had toen hij Jordanië verliet en hij evenmin aantoont thans niet meer over de Jordaanse nationaliteit te beschikken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er in de bestreden beslissing voorts terecht op dat verzoekers legale vertrek uit Jordanië geenszins strookt met de door hem beweerde vrees voor vervolging door de Jordaanse autoriteiten, dat de telefonische bedreiging, door verzoeker uiteindelijk genuanceerd tot 'objectieve kritiek', van een machtige man via Facebook niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, en dat verzoeker en zijn echtgenote, zonder afdoende reden, voor aankomst in België hebben nagelaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees in geval van terugkeer naar Jordanië, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, de aan het verzoekschrift gevoegde kopie van de werkbadge van de broer van verzoeker, een stuk dat zou moeten ondersteunen dat zijn broer op de luchthaven van Amman werkt en verzoeker en zijn echtgenote op die manier kon helpen om probleemloos het land te verlaten, betreft een slecht leesbare foto. Verder kan geenszins worden vastgesteld of de badge effectief toebehoort aan de broer van verzoeker. Uit de inhoud van de badge, in het bijzonder de vermelding 'Aramex Media', kan bovendien op geen enkele manier worden afgeleid dat de broer van verzoeker effectief op de luchthaven werkt, al zeker niet op het moment van het vertrek van verzoeker en zijn echtgenote, laat staan dat deze broer zich in een positie bevond waarin hij de grenscontrole zou kunnen beïnvloeden. Het gaat bovendien om een poging om *post-factum* de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen waar uitgebreid wordt toegelicht waarom het legaal en probleemloos vertrek van verzoeker en zijn echtgenote uit Jordanië geenszins verenigbaar is met de voorgehouden vrees ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten. De verwijzing naar de broer van verzoeker als reden voor het probleemloos vertrek vindt geen weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hoewel

verzoeker en zijn echtgenote (uitgebreid) werden bevraagd omtrent hun legaal vertrek uit Jordanië en hun wedervaren op de luchthaven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 21-22; notities persoonlijk onderhoud echtgenote van verzoeker, p. 16), gaven geen van beiden te kennen dat ze de hulp inriepen van de broer van verzoeker of dat deze broer op de luchthaven werkt. Evenmin maakten zij gewag van het feit dat zij geld moesten betalen aan de luchthavenpolitie *“om de controle te faciliteren”*, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift. Verzoeker kan in het verzoekschrift bovendien niet ernstig voorhouden dat hij en zijn echtgenote *“rekening houdend met deze omstandigheden”* minder werden gecontroleerd. De Raad leest immers in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“(…) Ik had 5% hoop dat ik Jordanië zou mogen verlaten en ik wist dat het een risico was om opgepakt te worden in de luchthaven. Maar juridisch gezien mochten zij mij niet tegenhouden in de luchthaven want ik heb geen misdaad gepleegd en mijn naam staat niet op Interpol. Mijn vrees was vooral voor de inlichtingendienst, want zij houden zich niet aan de regels. Natuurlijk op de luchthaven werd ik ondervraagd: waar ga je naar toe? Met welke reden? Gelukkig was ik recent getrouwd dus ik beweerde dat ik op huwelijksreis ging, dat heb ik niet eerder kunnen doen en tegelijkertijd voor werd in Kosovo. Ze stelde mij ook persoonlijke vragen. Bijvoorbeeld: “gaat iemand op huwelijksreis naar Kosovo?” ze vonden dat raar. Ze stelde echt veel persoonlijke vragen maar uiteindelijk mij toegelaten. (…) Ze vroegen informatie: waar ga je heen, bij wie blijf je? Adressen genoteerd enzovoort. Ik heb natuurlijk een nepadres gegeven.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Gezien deze vaststellingen kan de werkbadge van de broer van verzoeker geenszins een verklaring bieden voor het probleemloos en legaal vertrek van verzoeker en zijn echtgenote uit Jordanië. In zoverre verzoeker er in dit verband nog op wijst dat hij eerder altijd naar Jordanië is teruggekeerd, dat *“in dergelijke omstandigheden zouden de overheden niet denken dat hij niet zal terugkomen”*, dat hij bij zijn terugkeer immers telkens werd gecontroleerd en de overheden konden vaststellen dat er geen risico was op onderduiking, herhaalt de Raad dat het feit dat verzoeker, die herhaaldelijk in het buitenland verbleef in het kader van zijn werk, ondanks de herhaaldelijke arrestaties en ondervragingen toch telkens gewoon naar Jordanië terugkeerde geenszins strookt met de ernst van de door hem aangehaalde vrees. Indien de door hem vermelde herhaaldelijke arrestaties en ondervragingen dermate ernstig waren als hij poogt te laten uitschijnen, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat hij reeds eerdere gelegenheden zou hebben aangegrepen om het land definitief te verlaten en dat hij niet telkenmale vrijwillig zou zijn teruggekeerd. Het gegeven dat verzoeker in de jaren voor zijn definitief vertrek herhaaldelijk het land kon in- en uitreizen, zijn paspoort in 2015 of 2016 nog probleemloos werd vernieuwd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22) en hij ook in september 2016 samen met zijn echtgenote legaal het land kon verlaten relativeert dan ook wel degelijk in grote mate de ernst van de door hem beweerde vervolging door de Jordaanse autoriteiten. Dat verzoeker bij zijn terugkeer van buitenlandse reizen werd bevraagd over zijn activiteiten in het buitenland, op welke adressen hij verbleven had en waar hij vervolgens heen zou gaan, en dat hij ook bij zijn vertrek in 2016 werd bevraagd over zijn reisbestemming en reisdoel, hoeft op zich niet abnormaal te worden geacht en toont, zoals hoger reeds gesteld, op zich niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van een persoonlijke en systematische vervolging.

In zoverre verzoeker zijn verklaring herhaalt dat in 2005, bij zijn terugkeer naar Jordanië, zijn Jordaanse identiteitskaart en zijn Jordaanse paspoort werden ingehouden en dat hij pas na een jaar, dankzij tussenkomst van de voormalige minister van volksgezondheid, zijn identiteitsdocumenten heeft teruggekregen, brengt hij geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande het volgende wordt overwogen: *“Los van het feit dat uw stelling dat bij uw terugkeer uw Jordaanse identiteitskaart en Jordaanse paspoort werden afgenomen en u deze pas na één jaar kon terugkrijgen een blote bewering betreft, dient te worden vastgesteld dat u dienaangaande zelf verklaarde dat u op het moment dat u uw documenten uiteindelijk zou hebben teruggekregen “abnormaal goed werd behandeld”. U stelde dat men heel sympathiek was én u kreeg zelfs excuses aangeboden (zie CGVS p. 23).”* De stelling in het verzoekschrift dat de excuses die verzoeker heeft gekregen voor de minister bestemd waren en niet voor hem, overtuigt de Raad geenszins en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan het voorgaande.

In de mate verzoeker hekelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet specifiek werd ondervraagd over elke arrestatie die hij heeft meegemaakt en betoogt dat het dan ook onredelijk is om hierover een standpunt in te nemen, wijst de Raad erop dat uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitgebreid de kans heeft gekregen om een vrij asielrelaas uit de doeken te doen en de redenen en omstandigheden van zijn verschillende arrestaties te schetsen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-24). De Raad benadrukt te dezen dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige feiten en relevante elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te

reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat verzoeker zijn asielsdossier had kunnen vervolledigd worden. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift overigens tot algemene kritiek en toont niet concreet aan welke elementen of aspecten van zijn relaas tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen. Evenmin specificceert hij welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch toont hij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Daarnaast dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich bedient van loutere *post-factum* beweringen, die niet de minste steun vinden in de verklaringen die hij en zijn echtgenote in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd, waar hij in het verzoekschrift stelt dat ook zijn echtgenote problemen heeft gekend omwille van zijn beroep, dat zij werkte als verpleegster doch werd ontslagen omwille van hem, dat het vervolgens voor haar onmogelijk was om een vaste en 'officiële' job te vinden, dat zij nog slechts sporadisch werk kreeg en dat deze situatie leidde *"tot het feit dat ze in het kader van vrijwillig moest werken, zonder een salaris te krijgen"*. Immers, verzoekers echtgenote werd tijdens haar persoonlijk onderhoud bevraagd over haar studies en de jobs die zij in Jordanië heeft uitgeoefend. Zij liet dienaangaande optekenen: *"Ik heb mijn diploma behaald aan de universiteit Zarqaa in 2011. Ooit gewerkt? Ja Wat? Als verpleegkundige, ik werkte ook bij de Syrische asielzoekers bij Azatari, het vluchtelingenkamp. Specifiek bij kinderen en zwangere vrouwen. Bij de organisatie WFB. (...) Hoelang heeft u dat allebei als werk gedaan? In het ziekenhuis ongeveer 6 a 7 jaar. Bij de WFB 2 jaar ongeveer. Van 2014-2016. Dus allebei de jobs uitgeoefend tot uw vertrek uit Jordanië? Een korte periode voor mijn vertrek ben ik gestopt met mijn werk? Bent u gestopt omwille van uw vertrek? Of een andere reden? Ik was zwanger toen."* Verzoekers echtgenote verklaarde bovendien: *"(...) Hij werd overal lastig gevallen en gelukkig dat ik werk had zodat wij konden overleven met mijn werk."* en stelde expliciet dat zijzelf in Jordanië nooit persoonlijke problemen heeft gekend (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud echtgenote verzoeker, p. 4-5, p. 14 en p. 17).

Verzoeker betwist vervolgens de motieven van de bestreden beslissing waar nog terecht het volgende wordt overwogen: *"Dat u door de autoriteiten zou zijn vervolgd kan bijkomend onderuit worden gehaald gezien de Jordaanse inlichtingendienst – de instantie die u jarenlang zou hebben lastiggevalen omwille van uw jarenlange activiteiten en Palestijnse origine - u, tussen alle arrestaties door, een job aanbood als karikaturist voor het maken van robotfoto's van criminelen (CGVS, p. 24). Het is weinig waarschijnlijk dat zij iemand die ze schijnbaar wantrouwen – u werd immers jarenlang herhaaldelijk ondervraagd over uw activiteiten en uw origine – een job zouden aanbieden. U kende bovendien ook geen bijkomende problemen omwille van uw weigering op hun aanbod in te gaan (zie CGVS p. 24). Met de post-factum bewering dat deze job als karikaturist een dekmantel was en men hem in werkelijkheid wilde gebruiken "als een informateur over de activiteiten van andere journalisten" slaagt verzoeker er geenszins in deze appreciatie om te buigen.*

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar twee Jordaanse journalisten, met name N.A. en H.Y., die hun Jordaanse nationaliteit kwijtraakten, herhaalt de Raad nogmaals dat verzoeker geenszins heeft aangetoond dat de Jordaanse autoriteiten van plan zijn om zijn Jordaanse nationaliteit in te trekken of dat daartoe reeds concrete stappen werden ondernomen. De loutere verwijzing naar twee personen die, in niet verder toegelichte omstandigheden, hun nationaliteit zijn kwijtgeraakt, het neerleggen van een krantenartikel uit 2012 en de ongefundeerde bewering dat asielzoekers in geval van terugkeer naar Jordanië het risico lopen om gearresteerd te worden, alsook het risico lopen dat hun nationaliteit wordt ingetrokken, kan dan ook niet volstaan om de door verzoeker in dit verband geuite vrees te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de Jordaanse autoriteiten überhaupt op de hoogte zouden zijn van verzoekers verzoek om internationale bescherming in België.

Tot slot brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring bij waarom hij heeft nagelaten internationale bescherming aan te vragen in Duitsland nadat hij er werd opgepakt door de Duitse politie. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan van een persoon die beweert zijn land te hebben verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming, worden verwacht dat hij deze nood kenbaar maakt van zodra hij zich in een veilig land bevindt en hiertoe de mogelijkheid heeft. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud: *"Ik ging naar Duitsland voor papieren. Daar ben ik opgepakt door de Duitse politie. In Munchen. Ze zeiden: "jij zal hier asiel moeten aanvragen of terugkeren". Ik heb hen gezegd dat ik geen asiel wou aanvragen. Ze hebben mij met een auto naar Oostenrijk gestuurd. Daar in Oostenrijk vroeg ik asiel aan (...)"*. Aan verzoeker werd vervolgens

gevraagd waarom hij in Duitsland geen asiel wilde aanvragen, waarop hij liet optekenen: *“Ik weet het niet, wij hebben een slechte ervaring. Een man stal het rijbewijs van mijn vrouw en hij probeerde ons te chanteren. Een Syrisch iemand, zijn vrouw reisde mee. Zij vroeg mij om te beweren dat zij mijn zus was. Maar dat kon ik niet doen, haar naam familie naam en alles, ze is niet een Palestijns. Hoe zou ik dat zelf kunnen beweren, ik durfde dat niet en ik deed het niet. Hij bewaarde de papieren bij zich en eiste dan geld van ons. Dus ik ging naar daar om mijn papieren terug te krijgen, door die slechte ervaring feitelijk zag ik het niet zitten in Duitsland te blijven.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Een slechte ervaring met een Syrisch koppel staat echter volledig los van de internationale bescherming die de Duitse autoriteiten verzoeker konden bieden. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker na zijn arrestatie naar Oostenrijk zou worden teruggeleid en er dus geen risico bestond dat hij naar Jordanië zou moeten terugkeren, kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard voor het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Indien verzoeker daadwerkelijk een oprechte vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst zoals hij beweert, had hij er immers alle belang bij om zijn nood aan internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar te maken en zou het hem niet uitmaken welk Europees land (Duitsland dan wel Oostenrijk) hem deze bescherming kan bieden. Dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen in Duitsland de mogelijkheid kreeg om zich vluchteling te verklaren, er uitdrukkelijk voor koos om dit niet te doen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoekers houding een contra-indicatie vormt voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees eens te meer ondermijnt.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter herhalen van en volharden in een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en vermoedens en speculaties van zijnentwege, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Verzoeker kan overigens niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten manifeste appreciatiefouten heeft gemaakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw Jordaans paspoort en foto’s van de Palestijnse paspoorten van uw zus, moeder en vader, de ontheemdenkaart van uw vader en de Jordaanse identiteitskaart van uw zus, tonen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden aan, doch deze elementen staan in voorgaande niet ter discussie. Uw huwelijksakte heeft dan weer louter betrekking op uw burgerlijke staat, die evenmin wordt betwist. Dat u in Jordanië alsook in België een behandeling kreeg omwille van een oogafwijking, zoals wordt aangetoond door de medische stukken die u voorlegde, wordt ook niet in vraag gesteld. Geen van de hierboven vermeldde stukken heeft echter enig uitstaans met uw asielmotieven.*

Uw diploma ‘grafische vormgeving’, diploma van de middelbare school, diploma van het 6e middelbaar en uw waarderingsdiploma tonen dan weer uw schooltraject aan. Deze spreken zich ook niet uit over de feiten die u in Jordanië zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Uw journalistenkaart en de inschrijving bij de Palestijnse journalistenvakbond tonen aan dat u werk verricht heeft als journalist. Zoals reeds supra besproken wordt er niet getwijfeld aan uw profiel als journalist. De voorgelegde documenten tonen echter niet aan dat u Jordanië, omwille van nood aan internationale bescherming, diende te verlaten dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

De klachten die u indiende bij de ‘National Society of Human Rights’ (NSHR), Reporters without Borders’ (RWB) en bij het ‘Center for Defending Freedom of Journalists’ (CDFJ) tonen aan dat u over uw problemen gesproken heeft met deze internationale organisaties en dat zij dit voor u schriftelijk bevestigen. Ook het artikel van Radio-Télévision Belge de la Communauté française (RTBF), waarin u wordt vermeld, toont aan dat u een kritisch journalist bent die omwille van uw werk geregeld met tegenkantingen te maken kreeg. Dit wordt in voorgaande op geen enkel moment betwist. De

voorgelegde klachten en het artikel kunnen echter geen ander licht werpen op bovenstaande conclusie dat de u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming omwille van uw activiteiten.

Het attest van 'Palestinians ex-detinees', het attest van het centrum voor gijzelaars (kopie) en de rapporten van het 'International Committee of the Red Cross' (ICRC) tonen enerzijds uw Palestijnse origine aan en anderzijds dat u als gijzelaar in de Israëlische gevangenis gezeten heeft. De YouTube-video van een interview met u over uw periode in de Israëlische gevangenis (video), een audiofragment van een interview bij 'Middle East Broadcasting Center' (MBC) Lebanon (audio) en een artikel over uw tentoonstelling in Libanon, betreffen eveneens uw detentie en activiteiten in het buitenland. Ook deze feiten worden niet in vraag gesteld, maar kunnen geenszins weerhouden worden als tastbare en overtuigende bewijsstukken om uw vrees voor vervolging in Jordanië aan te tonen.

Het attest van uw werk bij een Jordaans decoratiebedrijf, het attest van uw werk bij het bedrijf '24online', het attest van Al Baka club, het attest van de 'National movement Party For Direct Democracy' en een attest van Al Hayat partij tonen louter uw werkzaamheden en politieke activiteiten in Jordanië aan. Weerom moet worden vastgesteld dat deze stukken niet toelaten bovenstaande vaststelling dat u niet heeft aangetoond dat u Jordanië omwille van een nood aan internationale bescherming diende te verlaten, te weerleggen.

Het artikel over het verlies van Palestijnse identiteit en het artikel van Human Rights Watch (HRW) over persvrijheid in Jordanië spreken betreffen tot slot louter algemene landeninformatie. Deze hebben geen betrekking op u persoonlijk.

Het attest van goed gedrag en zeden tot slot toont enkel aan dat u een blanco strafblad heeft, niets meer en niets minder."

Verzoeker brengt hier tegen in: "(...) Immers spreekt het document van "Reporters without Borders" over het feit dat hij een onderzoek maakt voor het opstellen van een attest.

Immers heeft de organisatie een netwerk ter wereld en ze kunnen informatie verzamelen over de verschillende situatie.

Het gaat bijgevolg niet over een "simpel klacht" van de verzoeker over zijn situatie in Jordanië.

Meer kan de organisatie bevestigen na een onderzoek dat de verzoeker het risico loopt om vervolgd te worden in geval van terugkeer in Jordanië.

De organisatie kan de activiteiten van de verzoeker bevestigen, de slechte situatie van de journalisten.

Immers kunnen we lezen dat Jordanië op het eind van het rij voor de vrijheid van de journalisten is.

Deze document, opgericht door een belangrijk en benoemd organisatie, toont aan dat de verzoeker risico heeft om vervolgd te worde in geval van terugkeer in Jordanië.

Het bestuur heeft een manifeste appreciatie fout gepleegd in het lezing van de document van de verzoeker. (...) "

Wat betreft de door verzoeker voorgelegde stukken dewelke refereren aan de door hem voorgehouden problemen, merkt de Raad vooreerst op dat het artikel van de RTBF dd. 03.05.2019 dateert van na aankomst in België en na het indienen van het verzoek om internationale bescherming en een eenzijdige weergave lijkt van verzoeker zijn verklaringen, zonder enige verdere verificatie door een objectieve derde. Verzoeker laat in het artikel optekenen dat zijn naam geseind staat, wat op zich een loutere bewering is dewelke niet wordt onderbouwd met concrete elementen. Voortgaand op verzoeker zijn eerdere ervaringen bij terugkeer naar Jordanië kan eventueel worden aangenomen dat hij bij terugkeer het risico loopt ondervraagd te worden, maar kan verder niet zonder meer worden gesteld dat hem hierbij een behandeling te beurt zou vallen dewelke kan worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ook de klacht bij de 'National Society of Human Rights' (NSHR) dd. 14.05.2017 werd opgesteld op een moment dat verzoeker en zijn echtgenote Jordanië al ontvlucht waren. Net als de aangifte bij het 'Center for Defending Freedom of Journalists' (CDFJ), het enige van deze documenten dat werd opgesteld voor het vertrek uit Jordanië, bevat de klacht in se enkel een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker (zie ook de vermelding in de klacht dat er geen belangrijke documenten als bijlage werden toegevoegd). Uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat deze organisaties de verklaringen van verzoeker hebben onderzocht en onafhankelijk bevestigen. Er dient bovendien op gewezen dat de aard van de aangehaalde problemen niet consistent omschreven wordt. Zo wordt enkel in de klacht bij de NSHR melding gemaakt van mishandeling, later toegelicht als slagen. Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat verzoeker dergelijke mishandeling niet in de klacht bij het CFDJ aangeeft, noch dat deze niet vermeld wordt in het artikel van de RTBF of het attest van Reporters without Borders (RWB). In het attest van RWB dd. 22.10.2018 is immers geen sprake van een ondergane detentie of mishandelingen. Er wordt enkel in zeer algemene bewoordingen melding gemaakt van 'druk' en een risico op arrestatie. De inhoud van dit attest is dan ook niet van dien aard dat

het aantoonde dat verzoeker in het verleden reeds daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft ondergaan, of dat de vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer gegrond is.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attesten van AWRAQ Foundation for Social Journalism (dd. 22.10.2020 en 23.10.2020), dient te worden vastgesteld dat de inhoud van deze attesten niet overeenstemt met de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote hebben afgelegd doorheen de administratieve procedure. Verzoeker heeft de "Awraq Foundation for Social Journalism" namelijk niet ter sprake gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud, laat staan dat hij aangaf voor deze organisatie te hebben gewerkt. Voorts verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij weliswaar van plan was om een journalistiek onderzoek te doen naar het nucleair afval in Sahhab, maar dat hij daar uiteindelijk niet in was geslaagd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Het voorgelegde attest stelt echter dat verzoeker werd bedreigd door de Jordaanse inlichtingen- en veiligheidsdiensten net omwille van zijn rol in het onthullen van corruptie aangaande nucleair afval in Sahhab. In dezelfde lijn stelt het attest dat verzoeker een rol speelde in een schandaal rond Ronalac (babymelk), terwijl verzoeker en zijn echtgenote dit tijdens hun persoonlijk onderhoud niet ter sprake brachten. Evenmin vindt de stelling dat Tarbia News als gevolg van verzoeker zijn journalistieke activiteiten werd afgesloten weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hetzelfde voor de verwijzing naar het beroepsverbod dat verzoeker op Jordaanse bodem zou hebben gekregen, dit werd door verzoeker en zijn echtgenote op geen enkel ogenblik gemeld tijdens het persoonlijk onderhoud. Gezien deze vaststellingen kan aan deze attesten, bovendien kopieën die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, geen enkele bewijswaarde worden verleend en volstaan zij aldus evenmin om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

De overige aan het verzoekschrift gevoegde documenten bevestigen louter de professionele activiteiten van verzoeker, zonder dat hier op enigerlei wijze kan uit blijken dat verzoeker omwille van deze activiteiten een nood aan internationale bescherming zou hebben. Immers, het certificaat van tewerkstelling van BIG dd. 26.10.2020, het attest van "the European Commission of the Media Network" (sic.) dd. 27.10.2020, het attest van de European University of Benelux dd. 27.10.2020 en het attest van tewerkstelling van ALMANYYA tonen hoogstens aan, los van de vraag of de voorgelegde stukken authentiek zijn, dat verzoeker bij diverse organisaties of bedrijven media gerelateerde activiteiten voor zijn rekening neemt, niets meer en niets minder.

Het attest van En-GAJE bevestigt verzoekers professionele activiteiten en het feit dat Palestijnse journalisten in Palestina en Jordanië vaak problemen hebben bij de uitoefening van hun journalistieke activiteiten. De Raad herhaalt dat de professionele activiteiten van verzoeker niet worden betwist en evenmin wordt betwist dat (Palestijnse) journalisten het op vele plaatsen, ook in Palestina en Jordanië, moeilijk kunnen hebben om in onafhankelijkheid hun werk uit te oefenen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstig schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van dezelfde wet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere zwaarwegende persoonlijke problemen die hij in Jordanië zou hebben gekend of zal kennen.

In zoverre verzoeker, wat betreft de beoordeling in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, nog aanvoert dat Jordanië een dictatuur is en dit gevolgen kan hebben voor de mensen die illegaal het land hebben verlaten of mensen die lang buiten het land hebben verbleven, merkt de Raad vooreerst op dat uit de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote hebben afgelegd blijkt dat zij op legale wijze, met hun eigen paspoort en via de luchthaven van Amman naar Turkije zijn gereisd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 21-22; notities persoonlijk onderhoud echtgenote van verzoeker, p. 11 en 16). Ook de internationaal paspoorten van verzoeker en zijn echtgenote bevatten een in- en uitreisstempels van respectievelijk Turkije (Ankara) en Jordanië d.d. 01/09/2016, de verklaarde datum van vertrek uit Jordanië. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat te concretiseren waaruit hij afleidt dat een lang verblijf in het buitenland bij terugkeer naar Jordanië problematisch zou zijn. Verzoeker brengt immers geen concrete elementen bij waaruit

zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië problemen zou kennen omwille van het loutere feit dat hij lange tijd in het buitenland heeft verbleven. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat, voortgaand op verzoeker zijn eerdere ervaringen bij terugkeer naar Jordanië, eventueel kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer het risico loopt ondervraagd te worden over zijn activiteiten in het buitenland. Dit kan echter op zich niet volstaan om te veronderstellen dat hem hierbij een behandeling te beurt zou vallen dewelke kan worden beschouwd als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS